Ч. 122. Субота 13 червня (31 мая) 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З Ради державної. — Ще про з'їзд в Ревли. — Тіттоні про заграничну політику.

В палаті послів на вчерашнім засіданю промавляли пп. Котлярж, Куранда, Колішер, котрий виголосив довшу бесіду, обговорюючи справи зелїзничі, справу обезпеченя робітників і селян та реформу адміністрациї. Пос. Колесса жадав заснованя руского університету у Львові і обговорював національні відносини в Галичині. — При кінци засїданя президент заявив, що коли нинї відбуде ся ювилейний похід, то слїдуюче засїдане відбуде ся в суботу о годинї 11 рано, в противнім же случаю нинї о тій самій порі.

„Berliner Tageblatt" обговорюючи тоасти, піднесені в Ревли, пише, що оба монархи зазначили стремлене до загального мира. Вправдї не дожили ми ще того, аби який небудь тоаст на з'їздах монархів не підчеркнув сьвітового мира, але нема сумніву, то признають навіть песимісти, що Николай II. і Едвард VII. працюють дїйстно для скріпленя мира. Питане лише, чи і о скілько в тій мировій політицї буде поле дїланя для Німеччини. — Петербурска аґенция телеграфічна підносить, що з'їзд володарів Росиї і Анґлїї в Ревли мав на цїли скріплене і утревалене приязних відносин обох правительств, які витворили ся по договорах з послїдних лїт. В конференциях, які відбули ся між міністром справ заграничних Ізвольским а секретарем державним Гардінґом, сконстатовано, що ті договори зробили найліпший вплив на мировий розвиток ріжних справ, обнятих тими договорами. Цїлком згідний погляд панує як доси так і тепер між Росиєю і Анґлїєю на положене в Персиї і Афґаністанї що-до тих подій, які тепер лучили ся з одної сторони на афґаньско-індийскій граници, а з другої на росийско-перскій. Ті події не можуть бути причиною яких небудь непорозумінь між обома правительствами. Що до Персиї правительство росийске і анґлїйске рішило ся на дальше стерегти ненарушимости того краю. Конференциї, які від якогось часу відбувають ся між обома правительствами в справі положеня в Македонії, дійшли до точки, котра веде до цїлковитого порозуміня і буде підставою загальної згоди держав інтересованих в македоньских реформах. Ізвольский і Гардінґ могли ся крім того пересьвідчити о скріпленім бажаню Росиї і Анґлїї удержаня найліпших відносин з всїми иншими державами і не даваня ніякого приводу до занепокоєня що до своїх цїлий. Відносить ся то особливо до договорів законних між обома державами, котрі безсумніву причиняють ся до удержаня і скріпленя мира.

В італїяньскій палатї виголосив міністер заграничних справ Тіттоні дуже знаменну бесїду про становище Італїї в балканьскій справі котру держав в надзвичайно спокійним тонї. Міністер вказав на конечність удержаня европейского концерту і впевнив, що в тій цїли також і Італїя враз з Австро-Угорщиною пристала сейчас на росийске предложене реформи на Балканї. Істнуючі ще тепер ріжницї суть лиш дуже незначні. Всьо вказує на те, що вскорі прийде до цїлковитого порозуміня а навіть є дуже правдоподібним, що то порозуміне наступить на з'їздї в Ревли. Усильним бажанєм з італїяньскої сторони є, винайти певний предмет порозуміня, щоби погодити гуманїтарні ідеали Анґлїї з практичними намірами Росиї. Наші стараня посьвячені тій цїли. Що дотикає питаня в справі балканьских зелїзниць, то міністер висказав вже давно гадку, щоби сю справу втягнути до проєкту реформи усуваючи тим закиди, що се питане перешкаджає в згодї европейскому концертови через піднимане окремішних і суперечних акций зі сторони суперечних держав. Вже в своїй послїдній бесїдї заявив був міністер, що Австро-Угорщина не піднесла жадного закиду против дунайско-адрийскої зелїзницї. Внаслїдок виміни гадок,

---

7)

Щастє Данила О'Коннеля.

Новеля Е. Е. Вебера.

(Дальше).

Книговодець надумував ся. Чим міг би він тут поживити ся в сій нужденній норі? Нараз прийшла єму щаслива гадка. Горівка, то було се покріпляюче средство, якого єму було потреба в єго заборчім поході в сім величавім Вільемполи! — Дайте мені горівки — приказав він. — Але доброї.

— Напитки і страви в моїм готели всї знамениті — сказав господар, коли поставив горівку на стіл, коло котрого О'Коннель засїв. „Ґрандготель Льондон у Вільемполи" — чванив ся він дальше зганяючи рукою рої мух зі стола — славний на цїлі Сполучені Держави.

Хоч О'Коннеля взяла си була якась обава, бо тепер надійшла хвиля, в котрій він мусїв довідати ся, чи той чоловік перед ним то Ватстон, то все-таки усьміхнув ся на таку чванливість. — Але як ви називаєте ся? — спитав він оттак собі.

— Ватстон, — Джемс Ватстон — відповів запитаний і знов здоймив шапку.

О'Коннелеви очи засьвітили ся. Отже він допитав ся щасливо до властителя ґрунту коло Кольрайд! Тепер треба було брати ся хитро до дїла, щоби старого підійти, а не викликати в нїм підозріня. Книговодець напив ся споро горівки.

— А ви вже давно тут мешкаєте, містер Ватстон? — спитав він.

— Вже від богато лїт.

— Я хотів по правдї з шеріфом поговорити, але поки що то можете й ви дати менї яку раду. Я би хотів тут купити собі якийсь ґрунт. Чи можна би тут дешево купити.

— Землї кілько схочете. То дуже розумна гадка осїсти тут у Вілємполи. Наше місто має величезну будучність. Оно може до кількох лїт мати й сто тисячів жителів.

— Та й менї так здає ся — сказав О'Коннель таким тоном, з котрого можна було сумнївати ся, чи він сказав то направду чи на глум. — Але я не хочу якого небудь ґрунту, лиш такого, коло котрого була би сила води, отже над Кольрайдом.

— Над Кольрайдом? — крикнув Ватстон і єго маленькі очи вилїзли на верх з надутого лиця. — Над Кольрайдом? — спитав він ще раз зацікавлений.

— Так. Шеріф чей буде міг легко якийсь там менї показати.

— Того зовсїм не потреба.

— А то чому?

— Я сам маю там ґрунт, а коли би ви добре заплатили, то я може би вам й продав.

— Так, сказав О'Коннель і лиш на силу здержав ся, що не крикнув з радости. Але то узбіче, якого менї потреба, мусить мати певні прикмети. Мусить бути зовсїм рівне і широке, дуже шрске.

— Мій ґрунт і рівний і широкий, дуже широкий — брехав Ватстон.

— Але щоби єго повінь нїколи не заливала.

— Анї одною капелькою не позаливає ріка Кольрайд — увіряв властитель славного Ґрандготелю Льондон. — А щож ви, добродію хочете на тім ґрунтї будувати?

О'Коннель став неспокійний. Сего питаня він сподівав ся. Але щож мав відповісти? Він випив свою горівку. Тепер вже знав відповідь. — Хочу там побудувати тартак, котрий би вода порушала.

— Тартак? — повторив Ватстон здивований.

— А так — відповів О'Коннель байдужно. Мусить близько бути дерево.

Ватстон усьміхнув ся хитро. — Та тут дерева тілько як волося на голові. Але мій ґрунт має ще щось лїпшого. На спадах гір єсть тілько ґіпсу як піску в мори. Як би ми тут мали зелїзницю, то я би з продажи ґіпсу став таким богачем як Вандербільт.

— На зелїзницю можете ще й сто лїт ждати — сказав О'Коннель тріножливо.

— На жаль, на жаль — вітхнув Ватстон. — Але на моїм ґрунтї знаходять ся ще й рубіни.

— Рубіни? — спитав О'Коннель з добре уданим здивованєм.

— А так, рубіни. Люди назбирували їх цїлими пригорщами, цїлими кошами, ба, виносили їх звідти таки цїлими міхами. Всї они розбогатїли, розбогатїли без міри, лиш я нї.

— А тепер вже там нема рубінів?

котру продовжав віденьский кабінет з Італїєю і котра походила з чувства сердечної і правдивої приязни, укладає ся акция Австро-Угорщини що раз користнїйше для інтересів Італїї. Бар. Еренталь заявив 8 цьвітня с. р., що то для него зовсім природне, що італїяньский капітал бере значний удїл в будові дунайско-адрийскої зелїзницї. 13 мая повідомив бар. Еренталь італїяньске правительство, що австро-угорский амбасадор в Царгородї заявив Портї, що его правительство відносить ся прихильно супротив всїх балканьских зелїзниць і попирає тому не лише просьби о концесиї Болгариї і Греції але також і Сербії о підняте вступних студий на лїнії Медаре-Стімлія, котра була би першою частию будучої дунайско-адрийскої зелїзницї. На сю одноголосну заяву держав (бо заяви Італїї, Росиї і Франциї були знані), відповіла Туреччина, що згодить ся на вступні студиї на лїнії Медаре-Стімлія. Вже навіть згромаджено потрібні капітали до будови лїнії від сербскої границї до Адрийского моря. Підписано вже умову в справі утвореня товариства, до котрого мають належати французскі, італїяньскі, росийскі і сербскі капіталїсти. По лишає ся тілько запевнити удїлови капіталу відповідний зиск.

Відтак зійшов мінїстер на питане в справі почтових урядів в Триполїсї і на Левантї. Усправедливлене і признане жадане Італїї що до заложеня італїяньских почтових урядів приневолило єї вислати італїяньску ескадру, що загальна італїяньска опінїя одобрила. З великим вдоволенєм глядїла Італїя на скору і без заміту переведену мобілїзацию своєї фльоти. Помічь, котрої Італїя в своїй акциї удїлила Туреччинї, мусить бути з вдячностию узнана. В побутї нїмецкого цїсаря в Венециї видить мінїстер Тітонї сердечні заяви приязни обох союзних монархів. Полїтика Італїї в Туреччинї єсть проста і ясна. Она полягає на удержаню інтеґральности отоманьского цїсарства. Ми далекі зовсім від гадки, сказав Тітонї, якої небудь територияльної окупациї. Ми не маємо і не мали нїколи наміру окупувати якої небудь части отоманьскої териториї. Коли часописи твердили противно, то висловляли они гадки зовсім чужі італїяньскому правительству, з котрими нема що числити ся. Переходячи на відносини з Австро-Угорщиною, бачить Тітонї в ювілею цїсаря Франц Йосифа привід до торжественної заяви вірности поважаному зверхникови, котрий не лиш у народів своєї держави, але також в цїлім сьвітї заживає найвисшого авторитету і найбільшої поваги і котрий всї свої сили жертвував мировим дїлам.

Новинки.

Львів, дня 12-го червня 1908

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар іменував надзвичайного професора університету в Гайдельберзї, дра Антона Юраша, надзвичайним професором лярингольоґії і недуг ушних на університетї у Львові признаючи ему титул і характер звичайного професора.

— **Справи особисті.** З причини виїзду до Відня п. Намістник не буде удїляти авдиенций в недїлю дня 14 с м., ві второк дня 16 с. м. і в середу дня 17 с. м.

— **Вписи** на перший рік учительскої семинариї мужескої у Львові відбудуть ся дня 3 липня с. р. в годинах від 3—5 по полудни, а вступні іспити дня 4 липня від 8 год. рано. Кандидати мають при вписї предложити: метрику хресту (уродженя) на доказ, що скінчили 15 рік житя: сьвідоцтво шкільне укінченої IV кляси середної або бодай III кляси видїлової (недостаточний поступ з мови латиньскої і грецкої не робить перешкоди); на случай перерви в науках сьвідоцтво моральности; сьвідоцтво здоровля виставлене ц. к лїкарем урядовим на приписанім формуляри; дві карти вписові.

— **В Станиславові** відбуло ся дня 28 мая с. р. посьвячене власного дому тов—а „Руска міщаньска каса в Станиславові". Дім сей положений на розї двох найголовнїйших улиць міста Станиславова єсть великий і красний. Згадане товариство не лиш згуртувало всїх міщан і робітників станиславівских в спілцї кредитовій але надало житє також і другій важній орґанїзациї просьвітній „Руска Хата". До розвою сих двох товариств народних причинили ся самі міщани з провідниками своїми дром Яновичем, Ів. Келебайом і Теодором Чернявским, за що належить ся їм щире признанє і загальна подяка.

— **Дрібні вісти.** Доповняючий вибір одного члена ради повітової в Збаражи з ґрупи громад сїльских розписаний на день 28 липня с р. — Wien. Ztg. оголошує заряджене мінїстра скарбу в справі стягненя 20-коронових банкнотів з датою 31 марта 1900, а випущеня в обіг нових банкнотів з датою 2 січня 1907. — Розправа карна против Січиньского відбуде ся дня 4 липня с. р. Проводити буде віцепрезидент краєвого суду п. Пржилуский. — Втїк арештант карного заведеня в Станиславові 41-лїтний Юрко Кулик родом і приналежний до Товмача, засуджений за крадіж і публичне насильство на $2^1/_2$ літа вязницї. Кулик втїк дня 9 с. м. з роботи в Сусулові. — В Закопанім в Татрах впав онодги обильний сьніґ. — На будові одної каменицї при ул. Театиньскій впав вчера рано з руштованя II поверха 45-лїтний муляр Лев Матусевич і зломив собі руку. Поготівля ратункова відставила его до шпиталю. — Хая Ґінда Кольман vel Кремлїцер лїт 18, донька купця Нахмана Кремлїцера з Руди, брідского повіта, втекла ще в цьвітни з дому своїх родичів і доси не дала знати о собі. — Зґублено поляресс з квотою 130 К.— П. Каз. Блюмскому вкрадено на площи Бернардиньскій з кишенї камизельки годинник вартости 36 К. — З американьскої фльоти від часу коли станула на калїфорнїйских водах, втекло звиш 1000 моряків.

— **Репертуар львівского руского театру в Вижницї.** Саля власна (в городї п. Фріста).

В суботу, дня 13 червня с. р. „Жидівка вихрестка" народний образ зі співами і танцями в 5 діях Тогобочного.

В недїлю, дня 14 червня с. р. „Ой не ходи Грицю та на вечерницї", народний образ зі сьпівами і танцями в 5 діях М. Старицкого.

В понедїлок, дня 15 червня с. р. „Ревізор з Петербурга", голосна комедия в 5-ох діях М. Гоголя.

Білєти продає в Вижницї і Кутах торговля п. Москви. — Початок точно о годинї 8-ій вечер.

— **Пригода злодія.** Рідка в подвійнім значіню того слова пригода лучила ся ві второк злодїєви в Шарльотенбурзї під Берлином. Столяр без роботи і помешканя, Герман Шмід, розбив шибу виставового вікна якогось склепу з мужескими одїнями і вкрав звідтам кусень материї і капелюх. Материю припняв собі під камизельку а новий капелюх убрав на голову, кинувши старий на смітє. Так перейшов він кілька улиць, аж в якімсь крамі побачив сьвіжі яйця на виставі і его скортїла яечниця. Та й тепер спробовав такої самої штуки як перед тим: видушив шибу і вкрав яйця, а що не мав їх де сховати то наклав до капелюха а капелюх убрав на голову. Нещасте хотїло, що при вкладаню капелюха кілька яєць стовкло ся і полили ся злодієви по лици з обох сторін Шмід не міг борзо здоймити капелюха з обави, щоби яйця не повипадали, а тимчасом яечниця текла дальше і на плечі і на груди. То побачив якийсь урядник почтовий і здогадав ся зараз, що то якийсь злодій, котрому лучило

— На верха нема, але в сподї може ще множество бути.

— Ну, на всякий случай можу на той ґрунт подивити ся. Постарайтесь о якийсь віз, щоби ми могли туди поїхати.

Ватстон почав заклопотаний сувати шапкою по голові. — Подивити? — спитав він якось дуже нерадо. — Той ґрунт так дуже для вас придатний, що можете хоч би й зараз —

— Преці не буду его купувати як кота в мішку — перебив ему О'Коннель.

— Віз і конї є таки у мене — сказав Ватстон по хвили. — Але що зроблю зі своїм готелем?

— По просту замкнемо его тимчасом. Люби Вільємпольці чей вам его за той час анї не рознесуть анї не перепють.

В чверть години опісля котив ся драндиваний віз, котрий тягнула нужденна шкапа, до Кольрайда. Коли доїхали до того місця, де починає ся долина, Ватстон випряг коня і пустив его пасти ся. Не мав обави, щоби ему втїк, бо кониско сам від себе не ішов а хиба лиш коли его добре було батогом підганяти. О'Коннель і Ватстон пустили ся тепер на пандрівку по долинї.

Коло них шуміли филї Кольрайда. Впрочім сторона була зовсім така, як єї описував інжинїр. З правого боку піднимали ся стромі стїнки. На лївім боцї тягнуло ся широке узбіче, поза котрим піднимали ся гори. Скали вкривали місцями купки помарнїлої травички, котру спека сонця майже зовсім спалила.

— Чи то отсе ваш ґрунт? — спитав О'Коннель.

— Нї, прошу ласки пана, — відповів Ватстон з тиха. — Мій ґрунт кілька кроків дальше.

Ішли ще може пів години, як долина ставала вже щораз вузша і на лївім березї. Гори підходили щораз близше до ріки а побережна смуга ставала щораз вузша а заразом і спадала щораз низше.

— Онтам, де тота купа каміня, починає ся мій ґрунт — сказав Ватстон смирно.

О'Коннелеви серце зачало живійше бити ся, коли станув ногою на ґрунтї, котрий мав надію назвати небавком своєю власностию. Щасте, котрого так дуже бажав, лежало перед ним. Долїшні части гірских спадів були покриті білим порохом. Понад ними піднимала ся порфірова скала а в горі краєм росли зрідка сосни. В кількох місцях рядом був білий спід гори поритий та повидобуваний.

— То ґіпс, а отсе то були копальні рубінів — пояснив Ватстон, коли туди переходили.

— Чи тоті три сосни там на горі то цїлий ліс? — спитав О'Коннель.

— Дальше в горах єсть ще тілько дерева — як волося на голові — відповів Ватстон виминаючи.

— Здає ся, що вода часто заливає сей ґрунт — говорив О'Коннель дальше і поглядав на біле боло то, що хлапало ему на чоботи.

— Деж там, нїколи — сказав Ватстон — тота вогкість, видко, від роси. Кольрайд рад, коли сам має воду.

Побережна смуга ставала щораз вузша.

— Алеж бо тут страшенно вузко землї — запримітив книговодець.

— О, о, о! — сказав на то Ватстон. — То одно із найширших місць в долинї Кольрайду. — Цїлі тоті величаві поклади ґіпсу належать до мене.

Трохи дальше робила ріка колїно. Коли они его обійшли, піднимала ся перед сьвітячими очима О'Коннеля величезна скала мов вежа в гору і майже зовсім заступала побережну смугу. То був — Кольрайднез

— Сьвятий Патрику з Діндалля! — крикнув книговодець. — Тепер тут ще й сьвіт затарасований скалою!

— То правда, що тут трохи камінє — відповів Ватстон оправдуючись. — Але тут і кінчить ся мій ґрунт.

— Що значать тоті написи на скалї? — спитав О'Коннель.

— То імена тих мужів, що тут добували рубіни і страшенно розбогатїли. З вдячности підписали ся они тут на вічну памятку.

— Тепер можемо вертати.

— Ну, як, сподобав ся вам мій ґрунт? Купите его, містер О'Коннель.

— То довідаєте ся, коли вернемо до вашої готелевої палати — відповів на то О'Коннель з призадуманою міною.

(Дальше буде).

ся пригода, отже хотів его зловити і віддати поліції. Але злодій зачав боронити ся палицею а урядник тоді загрозив ему револьвером. Остаточно дійшло до того, що Шмідови побили ся всї яйця на голові так, що яечниця потекла ему по цілім лици і залила очи. Не було отже иншої ради лиш піддати ся поліцаеви, котрого закликала публика, урадована такою рідкою пригодою злодія.

— **Затроєнє руаньскою качкою.** Минувшого тиждня відбував ся в Парижи пир париских наколесників, на котрім предсїдателем був французкий міністер війни Пікар. На пирі подано також качки, приладжені на руаньский спосіб, по спожитю котрих занедужало 300 участників пира так, що всї мусїли положити ся, з котрих один якийсь Тампіє помер. В справі сїй розведено судове слїдство, чи може не допущено ся тут якого злочину. Єсть однак певною річию, що затроєнє наступило внаслідок затроєня качкою приладженою на т. зв. руаньский спосіб. Качки ті годують в сторонах коло міста Руан, на правім березі Секвани і їх уважають за найбільший присмак, котрий однак лиш в грудни або січня подають в найбільших реставрациях, бо в теплїйшій порі они можуть легко пошкодити. як то стало ся й в повисшім случаю Одна руаньска качка платить ся по 18 до 20 корон. Качку таку не ріжуть лиш душать, щоби з неї кров не збігла. В тій цїли беруть добре вигодовану товсту качку, держать ей на воздусї поземо, шийку стягають сильно шнурком, щоби качка задушила ся а рівночасно й колишуть нею поземо, щоби кров в неї не збігла ся десь в одно місце, лиш рівномірно позістала в тїлї качки. По випатрошеню кладуть ей у відповідну до того прасу і витискають сок з неї, котрий так само як і велику товсту печінку прилагоджують окремо а качку відтак печуть і подають з сосом з неї. В теплій порі і колиб задушена качка довше постояла, робить ся в нїй з крови небезпечна отруя і так стало ся також і в повисшім случаю, що причинило таке масове затроєнє.

Телєґрами.

Відень 12 червня. В походї ювилейнім взяло участь загалом 12.000 осіб. Перша ґрупа виступила з перед ротунди в Пратері о год. пів до 8 а о 8 год. станула на Пратерштрассе а тимчасом лагодили ся дальші ґрупи до походу. Перед брамою цїсарской палати (Бурґ) уставлено величезний павільон для Цїсаря і членів цїсарскої родини; на право і лїво були трибуни для двірских достойників. На цїсарскій площі грали дві войскові музики. Голова походу станула на цїсарскій площі о год. пів до 10. Тут похід станув а президент ювилейного комітету ґр. Вільчек виголосив до Цїсаря промову. Другу промову виголосив президент комітету походового радний міста др. Кльоцберґ а чолобитний поклін закінчила промова бурмістра дра Люеґера. При кінци его промови на даний знак відозвали ся всї дзвони в цїлім місті, многотисячна товпа повторила оклик бурмістра „Hoch!“ і заспівано цїсарский імн а похід вернув назад до Пратеру і тут розійшов ся.

Відень 12 червня. В палатї послів міністер рільництва предложив прелїмінар квот, які будуть роздані з державного фонду меліорацийного в 1908 р. Пос. Олесницкий зголосив кілька внесень а інтерпеляциї внесли пос. Цеглиньский, Лагодиньский і Стахура.

Льондон 12 червня. Після телеґрами з Тегерану з дня 8 с. м. арештованих трох нотаблїв вивезено мабуть до палати Суркішар віддаленої о 12 миль від Тегерану. Політичні клюби парляменту не поробили доси ніяких кроків, але радять над тим, що робити. В місті повний спокій.

Льондон 12 червня. З Тегерану доносять, що проводир непопулярної партиї двірской Емір Багадур, котрого вигнаня жадано, обняв свої функциї на дворі. Також вернуло пять инших членів партиї двірской, котрих шах був відправив. — З помежи 14 нотаблїв, котрі дня 7 с. м. були у шаха, щоби ему зробити представленя з причини недодержаня обітцянки, трох арештовано. Вечером люди Багадура попересїкали лінії телеґрафічні.

Тифліс 12 червня. Вчера в полуднє 10 розбишаків обрабувало касу уряду митового. Управителя, 4 возьних і ще одну особу убито. Підчас погонї убито 3 розбишаків а одного зранено. Крім того зранено двох урядників поліцийних. Шість розбишаків зі зрабованими 24.000 рублями втекли.

Ню-Йорк 12 червня. Після донесеня, яке ґазета „Sun“ одержала з Чікаґо Тафт розпоряджає вже голосами 491 делєґатів народних зборів, так, що поставленє его кандидатури на президента єсть вже забезпечене.

НАДІСЛАНЕ.

РУСИНИ! Жадайте у всїх трафіках, торговлях і крамницях лише ТУТОК і ПАПЕРЦІВ з першої галицко-рускої фабрики **Евгена Білиньского в Збаражи.** З доходу сеї фабрики їде на будову церкви в Сїняві 35 прц., на школи і бурси тов—а педаґ. 10 прц., а на вдови і сироти по сьвященниках 5 прц.

— **РУСКІ ДИКТАТИ** для народних шкіл і до приватної науки. На підставі правописних правил зладив і методичними вказівками доповнив Йосиф Танчаковский, учитель школи ім. Шашкевича у Львові. Цїна примірника 70 сотиків. „Диктати“ можна дістати майже у всїх книгарнях у Львові, в книгарнях в Бережанах. Коломиї, Перемишли, Н. Санчи, Станиславові, Тернополи і в Черівцях, а також у автора, котрий висилає „Диктати“ під опаскою (5 сотиків) Рада шкільна краєва рішила зачислити повисшу книжку до книжок, що надають ся до бібліотек шкільних яко підручник для учителів народних шкіл.

— Ще можна получити слідуючі річники —

„ДОБРИХ РАД“

Річн.: 1 (бр. 2 ч.)	2	3	4	5	6
Кор.: 1	1·50	1·50	1·50	1	1

Річн.: 1 (бр. 2 ч.)	12 ч. з 7, 8 9,	10	12
Кор.: 1	1	1·50	1

Всї річники разом за 10 кор. **„Добрі Ради“** містять в собі сотки практичних рад для кождого, отже гріш верне ся в десятеро, хто лише з одної двох скористає.

Адреса: І. Данилевич, Стрілецкий Кут. Буковина.

— **Книжки на премії,** польскі і рускі, апробовані Вис. ц. к. краєв. Радою шкільною, молитвенники народні по 50 с., 70 с. і 1 К. Хрестики і медалики та гарні образки доставляє Руске Товариство педаґоґічне у Львові. Замовляйте вчас або: 1) в Руск. Товаристві педаґоґічнім, Львів, ул. Сикстуска ч. 47; 2) або в Книгарни Наук. Тов. ім. Шевченка, Львів, ул. Театральна 1. або в склепі „Взаїмної помочи учит. в Коломиї — „Народний Дім“. — Книжки висилає ся лиш за надісланем вперед гроший або за послїплатою.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середно-европейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені зьвіздкою (*). Нічна пора числить ся від **6** год. **вечером** до **5** год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50* 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·20.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного. Калуша, Борислава: 7·29, 11·43, 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від $^{15}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$): 3·50.
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·40, **2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·31,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·33,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·25, 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова-Ворохти (від $^{1}/_{7}$ до $^{25}/_{7}$): 6·40.

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

До Львова:

З Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 8·15 рано, 8·20 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 3·27 по полудни і 9·25 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 8·15 рано, 3·27 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 1·45 по полудни, (від 1 липня до 31 серпня) що дня 8·15 рано, 3·27 і 5·30 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 10·05 перед полуд. і 1·46 по полудни.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і римо-кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Ширця від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 9·58 вечер.

З Любіня від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим. кат. сьвята 11·45 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 7·20 рано, 3·45 по полудни, в неділї і римо-кат. сьвята 2·30 по полуд. і 8·34 вечер, (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 7·21 рано, 2·30 і 3·45 по полудни, 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 12·41 по полуд. (від 1 липня до 31 серпня) що дня 7·21 рано, 2·30, 3·45 і 5·50 по полуд., 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 9·00 перед полуд. 12·41 по полуд.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що неділї)

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни (від 3 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·35 перед полуднем (від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвята).

До Любіня 2·15 по полудни (від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвят).

За редакцию відповідає: **Адам Крехевецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).